

La Llei de dependència

La Federació ECOM afirma que la Llei de Dependència ha defraudat el col·lectiu de les persones amb discapacitat

L'entitat, que representa un col·lectiu de més de 150 associacions de persones amb discapacitat física de l'Estat espanyol, considera que aquesta llei està lluny de representar el que ja s'anomena la quarta pota de l'Estat del Benestar

Barcelona, 24 de maig de 2007. Coincidint amb l'inici del desplegament de la Llei de Dependència, la **Federació ECOM**, que des de fa més de 30 anys treballa per a la integració social de les persones amb discapacitat física, es pronuncia per posar de manifest la decepció del col·lectiu de persones amb discapacitat física respecte aquesta norma. La Federació ECOM constata que aquest col·lectiu havia dipositat moltes expectatives en aquesta llei i que a l'hora de la veritat s'ha trobat amb una norma plena de carències i inconcrecions que no representa gens la quarta pota de l'Estat del Benestar, com l'ha 'batejat' el Govern espanyol.

Tot i que la Federació ECOM celebra l'inici de l'aplicació d'aquesta llei, manifesta que seria una llàstima que no s'aprofités l'oportunitat que aquesta norma ofereix per avançar realment en la igualtat d'oportunitats i la no discriminació de les persones amb situació de dependència. En general, la Federació ECOM declama que el desplegament de la Llei compta amb un finançament insuficient, que no fomenta l'autonomia personal i la vida independent de les persones i es manifesta en contra del copagament dels serveis per part del beneficiari.

Des del coneixement de les necessitats de les persones amb discapacitat física, **la Federació ECOM denuncia que:**

-La Llei 39/2006, de 14 de diciembre, de Promoción de Autonomía Personal y Atención a las personas en situación de dependencia, **estableix unes quantitats econòmiques per al seu desplegament totalment insuficients** per tal que l'atenció a la dependència assoleixi

un tractament equiparable a la salut, l'educació o les pensions i esdevingui realment el que ja s'anomena 'la quarta pota de l'Estat del Benestar'.

-L'autonomia personal, el gran objectiu que pretén promocionar aquesta llei, **queda totalment diluïda en l'enunciat de la norma** i esdevé una mera declaració d'intencions sense que es despleguin veritables mesures per tal de fomentar la vida independent, l'autogestió i la llibertat d'opció, considerats els principis bàsics de l'autonomia personal.

-L'elaboració del Programa Individual d'Atenció es deixa en mans de tècnics i professionals i es corre el perill que no es tingui en compte suficientment la voluntat i la decisió de la pròpia persona en situació de dependència, cosa que és fonamental.

-Els usuaris hauran de pagar quantitats elevades per poder gaudir dels serveis a què la llei dona dret, donat que les quantitats establertes per a les prestacions previstes com 'ajuda' al cost dels serveis està molt per sota dels costos reals d'aquests serveis, definits pel Sistema Català de Serveis Socials.

-En cap moment **no s'ha tingut en compte la càrrega econòmica suplementària que suposa viure amb una discapacitat, ni les diferències del nivell de vida a les diferents comunitats autònomes.**

-El familiar que hagi de deixar de treballar per atendre una persona amb dependència en l'entorn familiar **rebrà una prestació econòmica inferior al salari mínim interprofessional.**

-La novetat més notable d'aquesta llei, la prestació per **assistent personal**, dirigida a fomentar la independència de la persona, **acabarà donant lloc únicament a la possibilitat de contractar un assistent**

personal com a màxim 2 hores per persona/dia. Les persones amb una gran dependència requereixen de suport diverses hores al dia. Per tant, seran molts pocs els usuaris que puguin completar el cost d'aquest servei per les hores suficients. Això farà que els sigui difícil evitar l'internament i que puguin romandre en l'entorn en què desenvolupen la seva vida, un dels principis de la Llei de Dependència.

-Que la Llei només contempla la prestació del servei d'assistent personal per a les persones amb més gran dependència (gra III) i deixa sense aquest dret les persones amb graus inferiors de dependència, que també necessiten d'aquest servei per desenvolupar les activitats bàsiques de la vida diària i per poder dur una vida independent.

ECOM Lleida

Pregó Festa Major 2006

Transcrivim, a continuació, el pregó de la Festa Major 2006 de la Maricel Beà Pigrau, una alpicatina a Egipte i una ambaixadora especial de la nostra cultura i del nostre territori, que mai ha oblidat el seu poble natal.

Il·lustríssim Sr. Pau Cabré, alcalde d'Alpicat, regidors, autoritats, família, pubilles i hereus, veïns i amics.

Per a mi és una gran satisfacció poder estar avui aquí com a pregonera de la Festa Major, i és per a mi un honor compartir aquests moments amb tots vosaltres.

Si fem una passada per la meua vida a Alpicat, us hauria de dir que fins als 18 anys vaig viure aquí, estudiava a la Sagrada Família de Lleida i era una més del poble. Que gaudia amb els meus amics de totes les festes que es feien, ballant fins a altes hores de la nit i ajudant els meus pares al bar. Me'n recordo que al final de les festes estava tan cansada que em quedava dos dies dormint per recuperar-me.

Una altra de les coses que recordo, quan jo era molt petita, és l'arribada de la televisió. La de casa meua va ser la segona de tota la província de Lleida i per descomptat que, quan hi havia un

partit de futbol televisat, s'omplia el bar de gom a gom de gent vinguda de tota la província. Situació que es repetia cada vegada que el meu pare portava un espectacle de varietats, on la gent gaudia molt.

Quan encara no tenia 18 anys, jo ja suspirava per sortir del poble i la meva il·lusió era anar a París a estudiar francès. Sempre he estat una persona amb moltes inquietuds i amb ganes de conèixer món. Com us podeu imaginar el meu pare no en volia ni sentir a parlar. La meva mare, que sempre ha estat del meu costat i amb una mentalitat molt oberta, l'intentava convèncer, però ni a la de tres.

Vaig començar a preparar els papers per marxar i quan vaig complir els 18 vaig tornar a intentar convèncer el meu pare, que aquesta vegada també em va dir que no. Però com a la meva mare ja la tenia convençuda i jo ja li vaig donar tot fet, la casa on residiria, l'escola on estudiaria... Finalment em va donar el seu permís i, a més a més, em va portar ell mateix a París.

Me'n recordo que quan vàrem arribar a París, després de conèixer la família amb qui viuria i l'escola on estudiaria i abans de tornar-se'n cap a Alpicat em va dir: aquí et deixo, tu has volgut venir i, a menys que tinguis problemes de salut o bé que vulguis tornar, no em demanis diners, espavila't!

I així, als 18 anys, i quan el poble no arribava a 1.500 ànimes, vaig començar la meva experiència dels viatges.

Primer va ser París, després Londres i, finalment, Itàlia, on també el meu pare me la va fer. Com no hi havia mòbils, em va enviar un telegrama que deia: "arribo demà, prepara't, marxem". No em va donar temps ni a fer la maleta. Segons el meu pare, ja era hora de tornar a casa o, si més no, a Catalunya.

Durant tots aquests anys de la meva vida fora del poble, gairebé mai m'he perdut aquesta festa. Per a mi és una forma de tornar al meu poble, veure la meva família, als meus amics, recordar com era la festa quan jo hi vivia.

Em recordo de les famoses curses que es feien i que s'acabaven davant de casa i allí els meus pares, família i amics de tota la vida, preparaven la famosa sardinada que es feia al carrer, amb una gran assistència, així com els concerts a l'envelat, les sessions de ball, els vermut, els concursos de sardanes, on participava amb gran alegria ja que formava part de la colla Dansaires del Pi i amb qui anava

a ballar per tot Catalunya.

No és estrany ja que formo part d'una família, els de cal Xim, que sempre ha participat molt en totes les activitats lúdiques i culturals que s'han fet al poble.

Actualment, des de fa 25 anys, visc al Caire, a Egipte, i estic casada amb un egipci, en Mohamed, i tinc dos fills, dos nois, l'Omar i en Karim.

Us contaré la forma en què vaig conèixer el meu home. Intentaré ser breu. Era guia d'un grup a Egipte i la meva germana Montse estava amb mi.

Acabàvem d'arribar de la visita de Luxor i entràvem a l'hotel Old Winter, que era on estàvem allotjades. En aquest hotel hi ha unes escalinates al peu de les quals estaven el que ara és el meu home i un senyor conversant en castellà. Me'l vaig mirar i li vaig dir a la meva germana: "ja sé amb qui em casaré". Ella em va contestar: "amb qui?" I jo li vaig respondre: "amb aquest noi que hi ha a baix". Ella em va dir: "el coneixes?" I jo li vaig dir: "no, però m'hi casaré".

La frase final de ma germana va ser, com podeu imaginar: "tu estàs boja!"

Quan vaig arribar al restaurant, el guia egipci que teniem em va preguntar si podia invitar a un amic seu a la nostra taula, i jo li vaig dir que sí. Mira per on, el seu amic era aquell noi de les escalinates de qui mai més m'he separat.

A Egipte em dedico al turisme. Com gairebé tothom sabeu tenim una agència de viatges, que avui en dia gaudeix d'una excel·lent reputació ja que hi hem invertit moltes hores de treball i molta dedicació. El nostre principal mercat és el de turistes de parla hispana: espanyols i sud-americans. Gràcies a això tinc l'oportunitat de rebre lleidatans i alpicatins de tant en tant, cosa que em fa molta il·lusió.

Tothom de turisme al Caire sap que sóc d'Alpicat i tots els que treballen a la nostra empresa saben que quan arriba algú de Lleida i molt més si és d'Alpicat m'ho han de dir. Els guies em truquen per contar-me com els va i només pel fet de saber que jo estic pendent d'ells el tracte per descomptat és diferent. I jo intento sempre que puc anar-los a veure i invitar-los a casa. És una manera de retrobar-me amb les meves arrels que no oblidaré mai.

És molt diferent la vida en un poble de 1.500 persones, que eren les que hi havia quan jo vaig